

er det vor Mening, at naar man gjorde det, maatte man søge denne Afholdelse paa forventet Tillægsbevilling bragt i Orden ved Tillægsbevilling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Christensen): Ja, denne Tillægsbevilling er søgt, og den har Rigsdagen givet, saa al Ting er i Orden.

Octavius Hansen: Ja, naar altsaa Bevillingen er given som Tillægsbevilling, saa er der jo ikke noget at beklage sig over, men jeg tror, det maa være Affattelsen af Statsregnskabet, der har nogen Skyld i, at Statsrevisionen og nu Udvalget er kommet til denne Bemærkning. Der siges blankt væk, at de ikke anvendte Beløb, nemlig 48,201 Kr. 76 Øre senere ville komme til Udbetaling. Hvis man der havde føjet til: „selvfølgelig i Henhold til erhvervet Tillægsbevilling“, eller „idet Tillægsbevilling bliver at erhverve“, saa havde hverken Statsrevisionen eller Udvalg kunnet, om jeg saa maa sige, gaa galt i Byen. Jeg synes nok, det er Ministeriet eller de, der have affattet Statsregnskabet, der have ledet os paa Glati; men nu synes Sagen jo at være i Orden.

Da jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at bemærke, at det jo har været en Glæde at faa et Statsregnskab, paa hvilket der ikke er nogen af de ekstraordinære Poster, som der have været paa saa mange Statsregnskaber i en længere Aarrække, saaledes at Udvalget har kunnet opnaa fuld Enighed og ikke har noget egentligt at bemærke. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at medens det hele lader til at være skønt og i Orden, og vi kunne glæde os ved at have en korrekt og god Statshusholdning, Statsrevisorer, der passe paa, og en Rigsdag, der formodentlig ogsaa passer paa, saa er der en eller to, navnlig een Post, endnu paa dette Regnskab, som ikke er i Orden, men forhaabentlig vil komme i Orden. Jeg sigter derved til den aller første Post i Udvalgets Betænkning, nemlig, for at sige det straks, den vestindiske Affære. Det er ikke min Hensigt at ville rippe op i de gamle vestindiske Stridigheder, men jeg skal dog gøre opmærksom paa det ejendommelige, at her altsaa paa et Statsregnskab findes en Post paa 8—9 Millioner — og der kommer vist flere til — som man maa lade staa hen. Disse Millioner kunne aldrig faas. Der siges ikke, hvordan man skal faa disse Penge ind, der omtales ikke, at der er gjort Forsøg paa at faa dem, de ligge ovre i Vest-

indien — vi have glædet os til at faa dem, men foreløbig er jo dette Haab slukt. Men nu siger Udvalget, at dette Forhold vil komme under Overvejelse i den til Undersøgelse af Forholdene paa de vestindiske Øer af Regeringen nedsatte Kommission. Denne Udtalelse er hele Udvalget enig om, ogsaa jeg. Der er jo ikke andet at gøre end at afvente, hvad de vise Mænd, som Regeringen og Rigsdagen nu have afsendt eller ville sende ud til Vestindien, kunne foreslaa os. De skulle ikke alene komme med Forslag, som kunne bringe Orden i Statsregnskabet, de skulle ogsaa komme med Forslag til Ophjælpning af Vestindien. Dette Udvalg er af en saadan Art, at jeg ikke vilde unde min værste Fjende at være Medlem af denne Kommission, jeg anser Opgaven for ganske uløselig. Men vi ville ikke gaa strengt i Rette med de Herrer. Naar de komme tilbage efter at have tilbragt en behagelig Tid i Vestindien og maaske i Washington og London og skulle sige os, hvorledes vi skulle bringe denne Affære i Orden, saa kunne de naturligvis være fristede til at tage Munden temmelig fuld — det er jo ikke dem, der have Ansvaret eller skulle bevilge Pengene — og sige: Ja Vestindien kan ophjælpes, vi kunne faa Orden paa Statsregnskabet, men det koster 20—30 Millioner, det maa Rigsdagen være forberedt paa at bevilge. Saa bliver det vor Sag, og hvad skulle vi saa sige? Jeg antager, at selv om de Herrer her i Tinget ville være villige til at bevilge dem, saa vil det andet Ting som hidtil være uvilligt dertil. Skandalen bliver da staaende, denne Uorden paa Regnskabet vedbliver, og Vestindien bliver ikke ophjulpen. Vi beundre jo alle de fædrelandssindede Mænd, der ville skaffe Millionerne paa anden Maade til Ophjælpning af det hele og gøre det i den Tro, at de virkelig ere i Stand dertil. Naar man ser, hvorledes Folk kunne hilde sig i Illusioner, saa kan man beklage dem, men maa dog beundre deres Mod. Men naar Kommissionen nu vil komme og foreslaa Rigsdagen at træde til og bevilge af den danske Statskasse disse 20—30 Mill. Kr., saa kommer Sagen os temmelig nær paa Livet, og saa ere vi ikke hjulpede, at vi kunne beundre de private Bestræbelser, som ere gjorte. Jeg overvejer bestandig, hvad vi skulle gøre, naar denne Kommission nu en Gang kommer med sin Indstilling. Skulle vi sige: Nej, vi ville ikke gaa videre, og ville de Herrer, som